

In memoriam

Dr. Juhász András

1930–2012

Juhász András 1930. március 10-én Sajósenyén született egy négygyermekes földműves család harmadik gyermekéül. Apja I. világháborús hadirokkant, ezért a fiatal fiú korán megismerte a munka világát. Iskoláit a szomszédos Sajóvámoson végezte, majd ösztöndíjjal a miskolci Fráter György Gimnáziumban folytatta. Ott érettségizett 1950-ben, kitűnő eredménnyel.

Sopronban szerezte meg bányamérnöki diplomáját 1954-ben, ahol a hidrogeológiát HORUSITZKY Ferenc oktatta és szerettette meg vele. Az egyetem elvégzése után rövid ideig a Dorogi Szénbányászati Tröszt hidrogeológusa. Fiatal mérnöként már 1955. december 15-én kinevezték a Borsodi Szénbányászati Tröszt főgeológusának. Később a Borsodi Szénbányák Vállalat főgeológusaként évtizedeken át a bányavizekkel, valamint a karsztokkal és a karsztvizekkel foglalkozott, és e tárgykörökben számos jelentős tanulmányt is publikált. Főgeológusként feladata volt a bányaiüzemi geológiai szolgálat megszervezése, az ásványvagyongazdálkodás irányítása, a bányavízvédelmi feladatok megoldása, a földtani kutatási tevékenység összehangolása a vállalat hosszabbtávú bányaművelési elképzeléseivel. Ebben a beosztásában vált a borsodi medence legavatottabb, legtapasztaltabb földtani szakemberéül, s innen ment nyugdíjba is 1990 decemberében. Munkáját nyugdíjazása után vállalkozóként is tovább folytatta, óriási ismeretanyagára támaszkodva több külfejlesztési szénbánya kutatási tervét és zárójelentését készítette el.

1961–2001 között a Miskolci Egyetem meghívott előadójaként geológus- és bányamérnök hallgatóknak hidrogeológiát, karszthidrologiát majd szilárdásványkutatást oktatott. A földtudomány kandidátusa tudományos fokozatot, annak megvédése után, 1965-ben nyerte el. A magyar tudomány élet számos (65 db) dolgozatát, közleményét tartja számon a borsodi szénmedence földtani viszonyai, hidrogeológiai jellemzői és szerkezeti bonyolultságának vizsgálata, valamint az ásványvagyongazdálkodás területéről. 1973-ban címzetes egyetemi docensi címet kapott. Hosszú ideig állandó meghívottja volt a Miskolci Egyetem (korábban NME) Földtani Intézete államvizsga-bizottságának. 1970–1979 között az MTA Föld- és Bányászati Osztálya tevékenységéhez kapcsolódóan a Tudományos Bizottságok tagjaként tevékenykedett, részt vállalt a MTA Miskolci Akadémiai Bizottság Földtani Munkabizottságában is.

Jelentős szerepe volt a szakmai közéletben is, úgy országos, mint regionális szinten. A Magyar Hidrológiai Társaság munkájába 1957-ben kapcsolódott be. A Nagymiskolci Csoportban ellenőr, majd 1961-ben a Karsztvízkutató Szakosztály elnöke lett. Vezetése alatt a feltárási gyakorlati munkák mellett, a rendszeres karsztvízmegfigyelések és a karsztvízjáratok összefüggéseinek tudományos feldolgozása irányába indultak el. Első ízben foglalkoztak a Bükk egy részén a felszín alatti (karsztvíz)-tározások lehetőségeinek vizsgálatával. Megállapították Miskolc termál vizeinek és a Borsodi Szénbányák vízgyűjtő

területének felszín alatti vízkészletét. 1968-tól a Magyar Hidrológiai Társaság egyik alelnöke, amely tisztségét 1990-ig tölti be. Vezetőként részt vett a fiatal hidrogeológusok találkozójának megszervezésében. Tagja volt a vezetőség 1977-ben létrehozott szerkesztő bizottságának és 1978-ban a bányavizekkel foglalkozó tudományos munkabizottságnak is.

Részt vett a Magyar Karszt- és Barlangkutató Társulat 1958. évi újjászervezésében. Ott egészen nyugalomba vonulásáig, mint társelnök, szakosztályelnök, elnökségi tag és az Érem Bizottság tagja tevékenykedett. 1970-ben a Miskolci Szakosztály elnökévé választották. A Társulati tevékenységéért 1972-ben Herman Ottó-érmet, 1985-ben pedig MTESZ-díjat kapott.

A Magyarhoni Földtani Társulat Észak-magyarországi Területi Szervezete 1961. október 12-én alakult meg, ekkor rögtön beválasztották annak vezetőségébe. Később elnök lett, először 1972-ben, majd 1991–1997 között, 1997-től pedig tiszteletbeli elnök. Az MFT társelnöke is volt, a Választmányának pedig több ciklusban tagja, később Tiszteleti Tag. 1972-ben megkapta a Társulati emlékgyűrűt, 1994-ben a Pro Geologia Applicata Emlékérmet.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület munkájában 1965 óta vett részt. A Borsod-Abaúj-Zemplén Megyei Mérnök Kamara örökös tagja. Munkája elismerésének jeléül többek között megkapta a Bányászat Kiváló Dolgozója (1958), a Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója

(1963), a Vízgazdálkodás Kiváló Dolgozója (1977) kitüntetések. 2003-ban az MTA Arany János Közalapítvány Szakkuratóriuma Kvassay Jenő-díjban részesítette.

Családját szerető, öt gyermeket nevelő, csendes, kissé magába forduló, tudós típusú embernek ismertük meg, akit már fiatal kora óta Bandi bácsinak szólítottak. Egészségi állapota már évek óta fokozatos visszavonulásra kényszerítette, és ritkábbakká váltak a személyes találkozások is. Rövid betegség után 2012. augusztus 3-án hunyt el. Búcsúztatója református szertartás szerint 2012. augusztus 13-án volt az avasi Református Nagytemplomban. A szakma, a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kara és a Magyarhoni Földtani Társulat nevében FÖLDESSY János, a Magyar Hidrológiai Társaság nevében FÁZOLD Ádám búcsúztatta a nagy létszámú család, a rokonság, sok-sok ismerőse, barátja, szakmabeli kollégája és tisztelője előtt. Koporsóját a Bányász himnusz mellett helyezték örök nyugalomra.

FÖLDESSY János búcsúbeszédéből idézve: „A szénbányászat, amelyhez annyi szállal kötődött, és ami húsz év óta van visszavonulóban, ma az újjáéledés jeleit mutatja. Így bizonyos, hogy munkái, életműve újra előtérbe kerül, neve és tevékenységének maradandó értékei remélhetően még évtizedekig összekapcsolódnak majd a borsodi szénmedence megújulásával.”

Kedves Bandi bácsi, nyugodj békében! Jó szerencsét!

Kiss Péter